

J E B N E J,

po Božjem usmiljenji in po milosti apostoljskega sedeža
škof ljubljanski,

vsem vernim ljubljanske škofije zveličanje in blagoslov v Gospodu!

Češena bodi, kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češena! K tebi vpijemo zapušeni Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. S temi besedami pozdravljamo že od nekdaj Marijo, prečisto Devico in Mater Božjo, ki je pribežališe grešnikov, ker po njeni prošnji prejemamo od Boga milost resničnega in stanovitnega spreobrnjenja, in ki je tolažnica žalostnih, ker nam sprosi od Boga žalost nad našimi grehi, žalost, ki je Bogu dopadljiva in obrodi stanovitno pokoro k zveličanju; sprosi nam pa tudi žalost nad tujimi grehi, in tudi ta žalost izhaja iz svete ljubezni in njen sad je sladk. Ako se z velikim zaupanjem in s pobožnim srcem k Marii obrnemo, se približamo tudi njenemu Božjemu Sinu, Gospodu Jezusu Kristusu, ki nam je studenec obilnih milost in porok za večno življenje. Po pravici pozdravljamo tedaj Marijo kakor mater milosti in upanje naše.

Kdo bi pa tajil, da se ravno tako po pravici imenujemo zapušene Evine otroke, ko vpijemo k Materi Božji? Ali ne beremo v prvih bukvah svetega pisma, da sta prva človeka prelomila zapoved Božjo, ona, ki sta bila stvarjena v nedolžnosti in pravičnosti? Ali nam ne pripovedujejo svete zgodbe, da je bil Bog iz ljubezni postavil naše perve starše v prav srečni stan, ki sta ga pa zavolj greha zgubila za se in za vse svoje mlajše? Eva se imenuje v svetem pismu mati vseh ljudi; Eva pomeni življenje, in žena prvega moža je dobila ime Eva, življenje, ker je bila namenjena mati biti vsem živim ljudem. Mati biti vsem živim je bila posebna milost Božja, prednost, ktere si ni bila pridobila z lastnim zasluženjem; Eva je pa tudi mati vseh zapušeni, vseh umirajočih; to pa je bilo in je kazen za nepokoršino. Kakor pa vsi ljudje po milosti Božji od Eve, matere vseh živih, življenje prejemajo, tako se tudi vsi ljudje po Božji pravici vdeležujejo kazni grešne Eve, ker iz nečistega nič čistega ne more priti. Naša prva mati je bila zapušena; torej moramo tudi mi, ki smo Evinega rodú, spoznati, da smo zapušeni, in moramo kakor zapušeni vpiti, pa ne k prvi materi, zavolj ktere smo zapušeni, ampak k drugi Materi živih, k milostni Materi večnega življenja, k Marii, ki je Mati tistega, ki je sam življenje, in vsem, ki vanj verujejo, daje večno življenje.

Kdor je pregan in zapušen, želi nazaj poklican in zopet v svoje poprejšnje pravice postavljen biti; kdor je padel, želi zopet vstati; kdor je nečist, želi očišen, in kdor je jetnik, želi rešen biti. Pomislimo dobro sami sebe in zgodbe vsega človeškega rodú, ali nas ne uči lastna in tuja skušnja, da smo podobni zgubljenemu sinu, ki je šel iz očetove hiše, kjer mu ni nič manjkalo, kjer ga je vse rado imelo, kjer se je njegovo serce veselilo, in je prišel v tujo deželo, kjer ga ni najti dobrega in usmiljenega človeka, ki bi se zmenil za njegove dušne bridkosti in za njegovo telesno lakoto? Ali nismo podobni njemu, ki je padel in si z vso močjo prizadeva vstati, pa nikakor vstati ne more?

Kdo ne želi srečen biti? Vsak bi bil rad popolnoma srečen, nobeden se te želje ne more znebiti. Človeku je sicer mogoče telesno življenje si vzeti, ali hrepenenja po nar večí

sreči nikdar ne more v svojem srcu zatreti, in vendar še nobenega ni bilo, ki bi se bil smel in hotel tukaj v resnici srečnega imenovati. Ali nismo tedaj vsi podobni njemu, ki je padel in si prizadeva vstati, pa nikakor vstati ne more?

Vedno se med ljudmi razlega glas: naprej! Človeku so na vse strani meje postavljene, vse njegove dušne in telesne moči imajo svoje meje. Ko bi ljudje vedno napredovali, bi se jim vendar mogla poslednjič njih želja spolniti, in glas: naprej! bi vendar mogel enkrat utihniti. Če pa ta glas neprenehoma doni, ali ni s tem spričana resnica, da smo tolikanj bolj podobni njemu, ki je padel in se zdaj na to zdaj na uno stran obrača, pa vendar nikoli ne more naprej priti?

Ravno tako močno in pogosto kričijo ljudje po prostosti. Ali ne hrepeni po prostosti le jetnik? Kolikor močneje tedaj ljudje razodevajo svoje hrepenenje po prostosti, tolikanj očitneje s tem spričujejo, da so v jetništvu. Kolikor bolj si ljudje prizadevajo doseči zaželeno prostost, tolikanj jasneje dokazujejo, kako močne so verige, ki bi jih le preradi raztergali. Kje pa je dežela, v kateri bi ne bilo več slišati kričanja po prostosti? Ali je bila kaka doba, v kateri bi bilo le eno ljudstvo zadovoljno s svojo prostostjo? Ali ne beremo v zgodovini, da je bilo v preteklih časih veliko tacih dob, v katerih so z vso močjo kričali po prostosti ali so se celo bahali s prostostjo, ko je bilo ljudstvo nar huje stiskano in zatirano? Po prostosti zdihuje, kdor je v jetništvu.

Vse naše življenje poterjuje resnico, da smo zapušeni Evini otroci, še deleč od prave, presrečne domovine, neprostiti, pod težkim jarmom zdihajoči, kakor je že pobožni Job tožil, rekoč: „Človek, od žene rojen, malo časa živi in je z mnogimi nadlogami obdan“.

Verujemo v svetega in pravičnega Boga, ki je vse stvaril, vse ohranjuje in vse vlada. Če pa verujemo v svetega in pravičnega Boga, ki ves svet vlada, zakaj je vendar človek, ki je nar imenitnejši stvar tukaj na zemlji, tako hudo stiskan? Bogu Stvarniku je gotovo mogoče stvarém dati tako popolnost, ki je njih lastni primerna, in jim ravno v njih popolnosti svojo moč in dobrotljivost razodevati. Kjer je pa popolnost, tam ni nič hudega, nič pomanjkljivega. Hiše ne moremo imenovati popolne, ako nas slabega vremena ne varuje, ako se njene stene zdaj zdaj hočejo podreti. Ravno taka je s človekom, ki je s toliko modrostjo stvarjen. Ni ga pa človeka, da bi bil v svojem življenju popolnoma srečen; torej tudi noben človek ni popoln. Stvarnik, ki je sama popolnost, in pa človek, nar imenitnejši zmed vidnih stvari, v toliki nepopolnosti, kako se to vjema? Od kod to nasprotje? Odkar so modri o tem nasprotju resnobno premišljevali, so razvidili, da je bil človek te svoje nepopolnosti sam kriv, ker se je prostovoljno pregrešil in je tako sebi in vsemu človeškemu rodu hudo kaznen nakopal. To pa, kar so nar pridnejši modrijani iz svojega resnobnega premišljevanja posneli, spoznavamo vsi katoličani za gotovo resnico, ker nam jo Bog sam v svetem pismu poterjuje; zlasti pa spoznavamo to razodeto resnico, ko zdihujemo k Marii, rekoč: Mati milosti! k tebi vpijemo zapušeni Evini otroci. Eva je bila prva grešnica, zavolj greha je bila izgnana iz raja in je v bolečinah rodila otroke, in zato smo vsi otroci bolečin, v bolečinah smo rojeni, v bolečinah živimo, v bolečinah bomo umerli. Sveti Job si je bil svest, da ni z lastnimi grehi zaslužil hudih nadlog, ki so ga zadevale, pa vendar noče reči, da bi bil ves nedolžen, ampak terdi, da je temu vzrok vesoljna človeška pregrešnost, rekoč: „Kdo more očistiti spočetega iz nečistiga?“ Oberne se k Bogu in reče: „Nisi li ti sam?“ Sveti Janez, ki je pri zadnji večerji slonel na persih svojega Gospoda, piše vernim: „Ako rečemo, da greha nimamo, sami sebe zapeljujemo, in resnice ni v nas. Ako rečemo, da nismo grešili, Boga lažnika storimo, in njegove besede ni v nas“.

Pri vsi svoji revšini je pa vendar človek sam na sebi zmirej prevzet, in za to so se temu nauku od izvirnega greha vselej zelo ustavljali, akoravno so to resnico od prirojene grešnosti človekove že modrijani spoznali in Božji poslanci oznanovali in poterjevali, in teh upornikov je bilo zdaj več zdaj manj, ker se človeške misli vedno spreminjajo, ki pridejo in zginejo kakor

oblaki na nebu. Na to resnico od greha prvih staršev, ki od njih izvira v vse ljudi, se pa opira vera v Jezusa Kristusa, našega Odrešenika, ker le človeški rod, ki si ga je greh sužnega storil, potrebuje Odrešenika, da z grehom pisano dolžno pismo razterga in nam pridobi milost, ki nas dela zmožne spolnovati voljo Božjo. Kdor le eno zmed poglavitnih keršanskih resnic tají, podkopuje tudi vse druge resnice in podira vse keršanstvo, ker so vse resnice med sabo tesno zvezane, in imajo vse resnice eno podlago, eno spričevanje. Kdor terdnemu stolpu le en vogel podkoplje in kamne, na ktere se visoko zidovje opira, proč vzame, si ne more v resnici misliti, da bi stolp vendarle še stal. On sam se sicer lahko hitro umakne ter si oči in ušesa tiši, da podiranja ne vidi in ne sliši; pa stolp se bo vendarle poderl, in drugi bodo vidili njegovo podertijo in obžalovali storjeno škodo. Ravno taka je tudi s keršanskimi resnicami. Malokdaj je kdo vse keršanske in verske resnice naenkrat napadel in se zoper nje uperl; ali kar je eden pustil, so drugi tovarši nadaljevali, in sčasoma je bil ves keršanski nauk odpravljen za tiste, kateri so bili popustili vero v celega Kristusa; luč svetega evangelija je ugasnila, z lučjo svete vere je zginilo tudi upanje v večno življenje in z upanjem tolažba v nadlogah in težavah in moč v skušnjavah; zato pa tudi človeško življenje ni imelo več svoje lepote, svoje vrednosti, svoje sreče, ker bolj in bolj se je razširjala med ljudmi zmota, razuzdanost, surovost in grozovitost, in tako se je poprej ali poznej ukončalo tisto ljudstvo, katero je temo bolj ljubilo, kakor svetlobo. Tisti, ki sami sebe premišljujejo in spoznavajo, dobro razumevajo vse človeško življenje in z velikim veseljem verujejo v celega Kristusa in v njegovo sveto Cerkev in priserčno molijo: Češena bodi, kraljica, mati milosti! k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini! S kolikor večim zaupanjem tako zdihujejo, toliko manj solz pretakajo, in, če tudi solze teko, so pa manj grenke, ker so njih solze solze resnične pokore, ki tolažijo, solze svete ljubezni, ki serce s sladkim veseljem napolnujejo.

Že od prvih keršanskih časov sem so marsikteri prederzneži po svojem umu prena-rejali in popravljali keršansko vero, ki jo je sam Sin Božji učil, ki so jo aposteljni oznanovali, in ki jo sveta katoliška Cerkev vse čase zvesto hrani; pa verni so zdajci spoznali, da je to prederzno popravljanje keršanske vere lažnjiv nauk, kriva vera. Očitali so tudi, in dandanašnji še huje očitajo keršanski veri in zlasti katoliški Cerkvi, da človeku življenje grenijo njeni nauki, ako se spolnujejo, da upanje nebeškega veselja na unem svetu podira veselje na tem svetu. Nahajajo se tedaj vekači, ki vernega kristjana, kteremu je zemlja solzna dolina, pitajo z neum-nežem, ki prijetnemu življenju tukaj na zemlji veliko škodo, veliko krivico napravlja. Od teh posvetnjakov velja, kar je govoril naš Gospod in Zveličar Jezus Kristus nevernim pismarjem, rekoč: „V sodbo sem jest na ta svet prišel, da, kateri ne vidijo, spregledajo, in kateri vidijo, oslepé“. Farizeji so te besede dobro umeli in so zato rekli: „Ali smo tudi mi slepi?“ Jezus jim reče: „Ko bi bili slepi, bi ne imeli greha; zdaj pa pravite: Vidimo, torej vaš greh ostane“.

Kdor zavolj slabega uma ne more resnice spoznati, ni kriv svoje nevednosti; kdor pa zavolj popačenega serca noče resnice sprejeti, je v dušni slepoti in njemu greh ostane. Z zdravo pametjo človeško življenje premišljevatí in zraven terdití, da upanje nebeškega veselja na unem svetu ovira in podira veselje na tem svetu, da zemlja ni solzna dolina, se res pravi sam sebi dajati spričevanje popolne dušne slepote.

Tudi današnje dni se pretaka veliko solz, pa se jih bo še več pretakalo, ako bo v prihodnjih časih še več odpadnikov od Jezusa Kristusa in njegove svete Cerkve. Blišivna vnanja omika bo le za malo časa pokrivala notranjo spridenost, hinavske besede od ljubezni do bližnjega se bodo v kratkem spremenile v nevošljive in sovražne djanja, in ljudem v strah bo zginil z zemlje mir, ki so ga angeli oznanovali pri rojstvu Jezusovem. Premišljajmo le nekoliko sedanjo Evropo; ali nam morebiti ona spričuje, da se nam nebesa na zemlji pripravljajo? Ali ne vidimo skorej v svoji bližnjavi, kako se človeška kri v potokih preliva, kako se neprecenljive časne dobrine ljudem pokončujejo, kako se skorej vsi stebri, na ktere se opira

človeška družba, majejo in že tudi podirajo? Ali je morebiti to veselo znamenje pozemeljskih nebes? Ali nas morebiti ta žalostna skušnja učí, da nam že vzhaja svetlo solnce nar lepši sreče? Kdo si more kaj takega v resnici misliti? Naš Gospod Jezus Kristus nas je učil moliti k nemu Očetu v nebesih, tega Očeta ko Očeta vseh ljudi častiti, in se med sabo imeti za otroke enega Očeta, za brate ene hiše, in se tedaj med sabo ljubiti in podpirati in si tako težave tega življenja polajševati. Ali pa ne zginja bolj in bolj ta ljubezen, kolikor bolj keršanska vera peša? Ali ne odjenjuje med nami bolj in bolj tista sveta vez, s katero smo med sabo zvezani zavolj enega Stvarnika, enega Odrešenika in enega Posvečevavca, in ali se ne vpeljuje namesto nje samo zveza narodovega jezika, ki ga kdo govori? Ali ima pa jezik to moč, da v človeku strasti njegovega serca krotí, napuh zatira, sebičnost k radodarnosti naklanja? Le resnica, ki nas povzdiguje nad minljivost tega sveta, ki nikdar ne more svoje cene zgubiti, ki ji Bog sam spričevanje daje, nas zamore resnično omikati, oblažiti, radodarne storiti in ogenj svete ljubezni v našem življenju razširjati. Taka resnica je zapopadena v besedah, ki jih je govoril Jezus Nikodemu: „Bog je svet tako ljubil, da je svojega edinorojenega Sina poslal, da vsi, kateri vanj verujejo, imajo večno življenje“. Kristus, včlovečeni Bog, je luč, ki nas resnično razsvetljuje, on je prinesel nebeški ogenj čiste ljubezni na zemljo in želi, da bi se ta ogenj povsod vnel, vse ljudi očistil in osrečil. Kjer ta ogenj ne gorí, tam tli žerjavica hudih strast, tam zginja pravica, tam velja le sila, tam se le s telesnimi močmi veljava pridobiva, tam se le hudemu poželju streže, tam se vsaka upornost le s silo odvráčuje.

Da se od te resnice prepričamo, ozrimo se kakor katoličani le v Rim. Več let že vpijejo po Laškem in zunej Laškega, da bi bila vsa Italija pod enim samim kraljem. Kakor so bili nekđaj v Rimu vladarji, ki so skorej vso takrat znano zemljo v oblasti imeli, ravno tako hočejo, da bi bil tudi zdaj Rim središe italijanske edinosti, sedež kraljev, ki bi jih sosednji vladarji spoštovali in čislali. Vemo, da so nekđaj kralji in cesarji in njih ljudstva vidnega poglavarja svete katoliške Cerkve, Kristusovega namestnika na zemlji, tako spoštovali in mu tako verno bili vdani, da so mu izročili popolno gospostvo rimskega mesta in sosednjih pokrajin. Z dohodki, ki so jih papeži dobivali iz teh pokrajin, so se plačevali stroški, ki jih prizadeva vladanje vesoljne Cerkve, oskerbovanje misijonov, in zaljšanje svetih krajev, ki so jih pobožni romarji iz vseh dežel tako radi obiskovali. Tako je bilo mogoče papežem brez vsega oviranja izverševati nar viši pastirsko oblast, ki so jo bili prejeli od Kristusa samega. Vsi sovražniki katoliške Cerkve so bili zato tudi sovražniki tega častitega stanu rimskih papežev. Kolikor huje so se tedaj poganjali Lahi za edino Italijo in za njeno veljavo drugim narodom nasproti, toliko silneje so si prizadevali svetega Očeta in v njem katoliško Cerkev dosedanjih pravic in prednost oropati. Vsi katoličani so dolžni to krivično početje očitno grajati in temu hudobnemu djanju z vsemi pripušeni pomočki tudi djansko nasproti ravnati. S pobožno molitvijo se tedaj nar prvo obrnimo k Gospodu, ki ljudstva vlada, da on Vsegamogočni tudi v vnanjem častitem stanu ohrani in obvaruje Pastirja, ki ga je sam postavil čedi, ki je z Jezusovo kervijo odkupljena. Pobožna molitev oblake predere in očitna molitev razodeva misli vseh vernih. Če se torej očitne molitve v stiskah svete Cerkve z veliko gorečnostjo opravljajo, se njeni sovražniki ustrašijo, ker se jim je potem tudi bati upora z vnanjo močjo. Kadarkoli je bila tedaj Cerkev preganjana, so tudi verni očitno in na skrivnem goreče molili, da bi Bog rešil svojo Cerkev, ki se ji zlasti krivica godí, kadar njen viši Poglavar preganjanje terpi.

Ko so se pred enajstimi leti sveti Oče čez svoje sovražnike očitno pritoževali in se vsem vernim v njih molitev priporočevali, je bilo v ljubljanski škofii vsem mašnikom zapovedano, ne samo za se pri svetih opravilih za poglavarja svete Cerkve več kakor sicer moliti, ampak tudi verne k goreči molitvi za Kristusovega namestnika spodbadati. Od leta do leta so svetemu Očetu huji nevarnosti pretile; zato je bila pa tudi nam od leta do leta večí dolžnost svetega Očeta po svoji moči podpirati, torej zlasti prav pobožno za Pastirja vesoljne Cerkve

moliti. Dogodbe same so slehernega dovolj spodbadale k goreči molitvi, za to ni bilo treba novega zapovedovanja zvestim katoličanom. Ljubezen, ki so jo vsi otroci svojemu duhovnemu Očetu dolžni, se je tudi v nasi škofii v mnogih prilikah prav lepo razodevala z besedo in z djanjem. Ali nedavno je Bog pripustil, da je sila zmagala pravico. Doklej bo pa Bog to krivico terpel, kdo more to vediti? Ali mi verni bi bili krivice deležni, ko bi te grozovite pregrehe očitno ne grajali in je ne odvrčevali z vsemi pomočki, ki nam jih sveta vera ne prepoveduje. Kdor k grehu molči, ravno s tem sam greši. Če smo tedaj v resnici pravoverni kristjani, če papeža za vidnega Poglavarja svete Cerkve, za pravega namestnika Kristusovega, za duhovnega Očeta vseh vernih, za svojega nar vikšega Učenika in Pastirja imamo in častimo, razodevajmo to terdno vero brez strahu z besedo in z djanjem, da tudi drugi vidijo našo luč in hvalijo Očeta, kateri je v nebesih, da se Oče nebeški milostljivo na nas ozre ter nam podelj zvesto stanovitnost v živi veri, v terdnem upanji in v goreči ljubezni, da nam po Božji milosti sveti njegova luč, dokler ne mine pozemeljsko vojskovanje in ne prejmemo venca večnega življenja.

Da bi sveti Oče rimski papež pokazali poterpljenje z našo slabostjo, so mi oblast dali to-le polajšanje zastran postne zapovedi vernim svoje škofije oznaniti:

A. Zapovedani postni dnevi, ob katerih se sme le enkrat do sitega jesti, so ti:

1. Vsi dnevi štiridesetdanskega posta zunaj nedelj.
2. Srede in petki v adventu.
3. Srede, petki in sabote v kvaternih tednih.
4. Sabota pred binkoštno nedeljo, dnevi pred praznikom sv. Petra in Pavla, vnebovzetja Marije Device, vseh svetnikov, čistega spočetja Marije Device in Gospodovega rojstva ali pred svetim dnevom.

B. Dnevi, ob katerih mesne jedí niso pripušene, so ti:

1. Vsi petki v letu.
2. Vsi kvaterni dnevi.
3. Pepelnična sreda, véliki čertek, vse sabote štiridesetdanskega posta, sabota pred binkoštno nedeljo, dnevi pred praznikom sv. Petra in Pavla, vnebovzetja Marije Device, vseh svetnikov, čistega spočetja Marije Device in Gospodovega rojstva ali pred svetim dnevom.

Ob sabotah v letu, tedaj zunaj sabot v štiridesetdanskem postu, je vživanje mesnih jedí pripušeno; v štiridesetdanskem postu je vživanje mesnih jedí, ki se jim pa ribe ne smejo pridevati, vse dni pripušeno, zunaj pepelnične in kvaterne srede, petkov in sabot in poslednjih tréh dni velicega tedna. Polajšane dni štiridesetdanskega posta vživanje mesnih jedí tudi zvečer ni prepovedano.

Kdorkoli se v štiridesetdanskem postu polajšanja poprijema, je dolžan take polajšane dni tri očenaše in tri češenamarije moliti, ali pa po svojem premoženji vbogajme dajati.

Če kdo še večega polajšanja potrebuje, naj poprosi svojega spovednika ali svojega fajmoštra, ktere s tem pooblastím, da smejo tako polajšanje dajati.

V Ljubljani, v god svete Neže 1871.

Jernej,
škof.

molit. Događbe same so aliterne dovodi spodobljale k gorci molitvi, za to ni bilo treba
 koraj razpovedati svojim katehizmom. Spisatelj, ki so jo vsi otroci svojem duhovnem
 Očetju ljubili, ne je tudi v neki školi v naši državi, v kateri je bilo mnogo otrok, ki so
 bili. Ali nepravno je bog poganiti, da je sila smagala pravico. Dolejši so pa Bog to
 kazivo kazal, kdo more to videti? Ali mi verjame, da bi bili karice deljeni, ko bi se grozovite
 presede odano ne grahili, in je ne odpravljati k vrsti pomolki, ki nam jih sveca verni ne
 prepoveduje. Kdor k sebi molbi, kavno a tem sam greš. Če smo tedaj v resnici pravoverni
 kristjani, se peče za vidnega. Logarstva sveto Device, za pravico karmaita Kristova
 za dolžnega. Očeta vseh verst, za svojeje nar. vsakega. Učbenik in Pastir imamo in dajmo.
 neobavajo se tudi vero biva stahu a besedo ni a dajamo, da tudi drugi vidijo našo ljud
 so dajijo. Očeta, ki so jo v resnici, da se. Če nobelki molitvi na nas oče ter nam podobni
 svoje aliterne v živi veri, v tožbeni namu in v gorci molitvi, da nam po Bogu moliti
 vti njegova. In, dokler na mine pozemeljko vspekovanje in na primarno vraga večnega življenja.

To bi svet Očeta moliti paper bolari potopljena zamaš slovesja, so mi oblaš dali
 to je poljeje vatanu pošto zapovedi vsemu svoje škole karmaiti.
 A. Navedeni paper davi, ob kolu in smo je čekat do siega jeiti, so ti:
 1. Vsi naši študenti so vsi naši moliti.
 2. Nede in petki v državi.
 3. Nede, petki in kateje v kateje.
 4. Nede in petki v kateje.

5. Nede, petki in kateje v kateje.
 6. Nede, petki in kateje v kateje.
 7. Nede, petki in kateje v kateje.
 8. Nede, petki in kateje v kateje.
 9. Nede, petki in kateje v kateje.
 10. Nede, petki in kateje v kateje.
 11. Nede, petki in kateje v kateje.
 12. Nede, petki in kateje v kateje.
 13. Nede, petki in kateje v kateje.
 14. Nede, petki in kateje v kateje.
 15. Nede, petki in kateje v kateje.
 16. Nede, petki in kateje v kateje.
 17. Nede, petki in kateje v kateje.
 18. Nede, petki in kateje v kateje.
 19. Nede, petki in kateje v kateje.
 20. Nede, petki in kateje v kateje.

T. Ljubljana, v letu sveto 1881.

Jemelj
 1881.